

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Illustrerad veckotidning utgiven av Svenska Missionsförbundets Ungdom.

Pris pr år kr. 3:60. Lösnummer 15 öre.

INNEHÅLL:

N:r 49. 7 Dec
Årg. 31. 1927

Lucia. — Ungdomens prydnad. — Troende ungdom och obrutna tegar. — Fall, vita flingor. — Muselmanska tankar om döden. — Det gören I ock dem. — Röster och funderingar. — Den gamla och den nya tiden. — Ett jubileum. — Då Gud varnar genom drömmar. — Våra strängband. — Hemma. — Bibelkurs i Linköping. — Ingångna i vilan. — Från verksamheten. — Litteratur. — Annonser.

Redaktör:

A. Keijer.

LUCIA.

— Av Oswald Lindstén. —

Du är storasyster, hon som dog, när hon var elva år,
hon som ej var lik oss andra, hon som hade ljusblont hår,
hon som aldrig nå'nsin glömde be sin aftonbön
och en dag låg vit och stilla som den första snön
på en bädd av idel blommor — likt prinsessan Tusenskön.

Varför grät väl mamma — varför grät hon varje dag?
Varför hade storasyster fått så vita anletsdrag?
Det var frågor som mitt hjärta viskade förskrämt . . .
Jag var bara fyra år, och ingen kunde säga vad som hänt.
Snön föll glest . . . Det var som nu en afton i advent.

Adventskvällens tystnad susar genom huset blid och ljum,
och det är som om hon stilla glede in uti mitt rum,
lilla storasyster, hon som dog, när hon var elva år,
hon som ej var lik oss andra, hon som hade ljusblont hår . . .
Som en änglaljus Lucia för min inre blick hon står.

UNGDOMENS PRYDNAD.

— Av Ivan Arwén. —

»Eder prydnad vare icke den *utvärtes* prydnaden. — — — Den vore fastmer *hjärtats fördolda människa*, smyckad med den saktmodiga och stilla andens oförgångliga väsende, ty detta är dyrbart inför Gud» (1 Petr. 3: 3—4). Så ser aposteln Petrus på denna fråga. Han visar på möjligheten att få ikläda sig en dräkt, som är oförliknelig i skönhet och värde, ja en verklig *prydnad*.

Då aposteln Paulus manar Timoteus att bli ett föredöme för dem som tro, »i tal och i vandel, i kärlek, i tro och i renhet», talar väl också han om en andlig kläde-dräkt, som, om man ikläder sig den, gör det möjligt t. o. m. för en ung kristen att vara ett föredöme.

Hur äro vi klädda? Bära vi vittnesbörd om, att vi äro den store Konungens barn? En allvarlig fråga.

Vi som tala »ärens och hjältarnas språk», hurudant är egentligen vårt tal?

Våra ord ha en stor betydelse. De stå i förbindelse med hjärtat och röja dess art. »Vad hjärtat är fullt av, det talar ju munnen. En god människa bär ur sitt goda förråd fram, vad gott är, och en ond människa bär ur sitt onda förråd fram, vad ont är.»

Vad betyder våra ord för andra människor? Vi ha väl icke genom dem lett någon in på vilse vägar? Det är ingalunda oviktigt vad vi tala och *hur* vi tala. Huru många tanklösa, förflugna ord tala vi icke. Hur allvarlig blir icke situationen om vi få se dem i ljuset av Frälsarens allvarliga ord: »Jag säger eder, att för vart fåfängligt ord, som människorna tala, skola de göra räkenskap på domens dag.» Ett är visst, vi bli va goda föredömen endast om vårt tal är »ljuvligt och med salt kryddat».

I vår *vandel* bör den »saktmodiga och stilla andens oförgångliga väsende», som Petrus talar om, komma till synes.

Mångas ögon äro vända till oss. Kunna människor, som iakttaga oss, få se Guds sanning och skåda skönheten av hans frälsning? Äro vi trogna på den plats vi blivit ställda? Det är en stor rikedom för ett hem att äga en trogen tjänare. Trohetens blomster sprider vällukt omkring sig; likaså saktmodets. »Men, att vara saktmodig är ej detsamma som att vara passiv och svag. Det är fastmer att hava mod, men att blott

sakta låta det träda fram. Den som är säker på sin sak och på dess rätt och framgång behöver inte hjälpa den med sin egen hetsighet.» Gud give oss nåd att varje dag som går in ikläda oss saktmodets sköna dräkt.

Det är de ungas förmån, i alldeles särskild grad, att både få och kunna *älska*. Är då bibelns ord i det avseendet vårt rättensnöre? »Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av allt ditt förstånd och av all din kraft. Därnäst kommer detta: du skall älska din nästa såsom dig själv.» Men inte blott Gud och vår nästa skall vara föremål för vår kärlek. *I allt vårt liv* böra vi ådagalägga kärlek. Motivet till allt vårt görande och låtande skall vara Kristi kärlek. »Icke blott utav tal och sång väckes här själar ur syndens tvång. Nej, då du *vandrar i Herrens bud*, föras ock själar hem till Gud.»

Vad salig förmån att få vara en *trons* människa, och såsom sådan ett föredöme. En sådan människa har träffat det rätta valet mellan Gud och världen. Hon har likt Moses blicken riktad på lönen samt härdar ut med Gud intill änden. Ja, det hör till trons väsen i alla tider att se över svårigheterna, att se på Gud. Tron på Gud gör livet ljusst, och är den starka bärkraften i en värld av växlingar och missräkningar. Give Gud oss mera av denna världsövertvinande tro!

Föredöme i *renhet*. Det finns en renhetslängtan hos alla unga. Det finns heller intet som pryder så som ett rent liv, en vandring i gudsfruktan och ljus. Yttre skönhet betyder intet, om hjärtat är förgiftat, och livet är orent.

Om alla föreskrifter och bud i hälsovård kan sammanfattas i detta enda: *renhet*, så är det en sanning som också gäller vår inre människa. »Framför allt som skall bevaras, må du bevara ditt hjärta, ty därifrån utgår livet.» Det är en renhet som berör både tankar, ord och gärningar. »Saliga äro de renhjärtade, ty de skola se Gud.»

Ungdomens prydnad! Ett andligt, värdigt talesätt, en ödmjuk saktmodig ande, ett liv som bär kärlekens, trons och renhetens frukter, se där en prydnad, en verkligt »helig skrud», som höves Herrens unga skara.

TROENDE UNGDOM OCH OBRUTNA TEGAR.

— Av Gottfr. Hultfors. —

III.

Vad kan den troende ungdomen just nu göra för de i andligt avseende försummade områdena i vårt fosterland? Där intresset är vaket, är denna fråga redan aktuell, och den blir det överallt, så snart intresset väckes för denna stora och betydelsefulla sak. Och vi hoppas, att redan dessa enkla rader skola i någon mån få tjäna som ett väckelserop för troende ungdom i stad och bygd.

För det första kunna många ungdomar offra något av sin inkomst för arbete i banbrytande syfte. För en del är detta visserligen icke möjligt, men för andra går det utan att därför draga in på andra missionsbidrag, vilket naturligtvis ej får ske. Och skulle detta nya offer möjligen medföra någon försakelse i personligt hänseende, blir det blott så mycket värdefullare. Då Svenska Missionsförbundet numera anordnar en årlig offerdag för ändamålet, behöver ingen S. M. U-are vara i villrådighet om var medlen skola lämnas, såsom tidigare kunnat vara fallet. Man deltar i församlingens offer härför eller sänder sin gåva direkt till Sv. Missionsförbundets Exp., Barnhusgatan 10, Stockholm C, med uppgift, att den är avsedd för verksamhet på obrutna tegar, och den kommer att användas därför.

Alla våra ungdomar kunna ej offra för verksamheten på mörka orter, men alla kunna bedja därför. Och det behövs bedjare för denna mission. Ännu ha vi ej tillnärmelsevis tagit i bruk de väldiga resurser bönen innesluter med avseende på de försummade trakterna i vårt land. Utan tvivel bedes det många gånger mer för kineser och negrer och missionen bland dem än för våra egna landsmän, som bo i de av den fria andliga verksamheten oberörda trakterna, liksom för den verksamhet som har till mål att nå och genomtränga dessa. Låt oss här var och en rikta en rannsakande fråga till oss själva: »Beder jag för de obrutna tegarna och den banbrytande verksamheten?» Mången nödgas nog besvara den frågan nekande. Men må det då icke stanna därvid. Må bönen för vårt lands andligt försummade platser på allvar upptagas i våra ungdomsföreningar såväl som enskilt av den troende ungdomen. Uthållig bön skall här som annars göra underverk.

Men man kan gå ett steg längre än att i allmänhet bedja för denna verksamhet.

I en ungdomsförening kom man för några år sedan överens om att bedja Gud uttaga någon i föreningen till missionär. Ett par år senare hade Gud uttagit tvenne medlemmar, en manlig och en kvinnlig. De äro nu båda utbildade för missionärskallet och färdiga att resa på fältet. På det sättet kan man ock bedja för de försummade platserna här hemma. Svaret skall ej utebli. »Men», har någon sagt, »det är 'farligt' bedja Gud sända arbetare, ty det kan hända han svarar: 'Gå du'.» Och utan tvivel kommer svaret till de unga i många fall att bli just detta. Mången har på detta sätt bedit sig ut på missionsfältet. Och blir det allvarsbön för de obrutna tegarna, komma många unga att bedja sig ut i detta arbete.

Något mer än bedja, något direkt praktiskt kan ock på många ställen göras omedelbart. En del ungdomsföreningar ligga intill eller ej långt ifrån trakter, där ingen verksamhet finnes. Om man i förväg ordnar lokalfrågan — sommartiden kan det ju t. o. m. gå utan lokal — och utlysning av mötet, som bör göras verkligt effektiv, kunna föreningens sångare och musikanter tillsammans med någon eller några vittnande bröder en söndag pr tåg, bil eller annorledes resa ut till en eller flera sådana platser och avhålla möten. De som tala behöva icke nödvändigtvis vara predikanter. I många föreningar finns det medlemmar som med stor fördel kunna leda ett dylikt möte. Så finns det ock här och där äldre lämpliga bröder, som kunna göra sällskap i sagda syfte. — Blir nu detta ej blott ett enstaka besök, som aldrig upprepas, utan man kommer igen då och då, skola utan tvivel förblivande resultat vinnas. Därför är det bättre att på detta sätt bearbeta *en plats* än göra stänkbesök på många.

Den s. k. bilmissionen, som under de senare åren börjat något praktiseras, torde just här ha en stor uppgift och borde mer och mer komma till användning på detta område.

Där resurser förefinnes, så att man kunde tänka på en mera målmedveten kampanj på en eller annan plats i grannskapet, vore tältmission under sommartiden varmt att rekommendera. Sådan mission praktiseras med god framgång i våra grannländer Danmark och Norge för att icke tala om Eng-

MUSELMANSKA TANKAR OM DÖDEN.

— Av Gunnar Hermansson. —

Döden, denna överallt härjande och livsförstörande makt, är för muselmanen icke direkt något ont, som inkommit i den mänskliga tillvaron genom Adam och Evas syndafall, utan säges vara en makt som Gud skapade långt före Adam. Och att människan måste genomgå döden hade Gud bestämt, innan något levande blev skapat. Dödens krafter äro väldigare än jordens och på grund därav står Döden bunden någonstans i rymderna med 70,000 väldiga kättingar och varje kättings längd är som 1000 år. Nu har Gud gjort denna eljest obändiga makt underdånig Azrail (dödens ängel), vilken fått del av himmelns krafter.

På tecknet, en ljus eller mörk strimma från den övre världen, svänger Azrail dödens skarpa skördelie över mänskligheten. Är tecknet ljust föres anden till ljusets värld, är tecknet mörkt till mörkrets värld. Men ännu ett tecken gives Azrail, innan hämtningsordern är färdig. Inför Guds tron finnes nämligen ett underbart träd, där varje blad representerar en personlighet på jorden. Då ett blad från detta träd fallit i Azrails händer gäller detta som inkallelseorder, ty på detta blad står personens namn skrivet. Efter denna händelse förbliver dock personen i fråga vid liv ännu i 40 dagar. Dödsängeln har i sin makt att göra denna förflyttning både svår och lätt. Det berättas, att då Muhammed skulle hädanfara, iakttog han dödsängeln inträde och hälsade honom med orden: »Kom in min vän.» Fastän Azrail skulle utföra detta med lätt hand kände profeten det svårt och särskilt då livsanden skulle dragas genom halsen måste han bedja om »fem minuter», vilket beviljades, då profetmärket som fanns på ena skuldran förevisades.

Muselmanen överrumplas icke av döden, den må komma i tärande sjukdoms

skepnad eller genom våda eller genom gift-drycken, han böjer sig undergivet och säger: »så var Guds vilja». Ty muselmanen tror till och med att platsen där människan skall dö är av den obeveklige Allah förutbestämd, därigenom att den födande moderns ängel i barnets navel lagt en liten stoft från den plats, där dödsbudet skall nå barnet och då människan nått detta ställe gives uppbrottsordern.

Med döden upphör emellertid icke varat för muselmanen, ty tron på ett verkligt liv efter döden lever starkt bland halvmånens folk. Muselmanen tror icke på andarnas skuggtillvaro i en annan värld eller såsom mystikern, att människan måste uppgå i Gud själv. Deras tro är, att de i den tillkommande världen skola kunna njuta av sinnliga fröjder på ett sätt som aldrig här på jorden på grund av att deras kraft och förmåga var jordbunden. Muselmanen tror att han skall uppstå från döden med en verklig kropp, i vilken hälsa och skönhet för alltid skall bo.

Om muselmanen på ett vis möter döden med ett förvånansvärt lugn, så bor dock på djupet i hans hjärta tankar som oroa honom och det kunna vi säga vara andens examensdagar under resan från det förgängliga till det oförgängliga. Sedan den döde tvättats och svepningsceremonierna utförts, framträda hemska gestalter som förskräcka honom. Där kommer en ängel vid namn Ruman, hans ansikte strålar såsom solljuset och ropar till den dödes ande: »Skriv!» Den döde svarar: »Jag har ingen penna!» »Skriv med pekfingret», säger ängeln. Den döde svarar: »Jag har inget bläck!» »Använd din saliv», säger ängeln. »Jag har icke något papper», svarar den döde. »Skriv på din svepduk», säger ängeln. »Vad skall jag skriva», frågar den döde. »Skriv upp dina goda och onda gärningar»,

“DET GÖREN I OCK DEM.”

— Av Einar Gustafsson. —

Jesu lära är av Gud. Den, som tror, förmimmer det, men även den som icke tror borde vid någon eftertanke erkänna sig överbevisad om samma sanning.

Se till exempel detta ord av Jesus: »Allt vad I viljen att människorna skola göra eder, det gören I ock dem.»

Vem före och vem efter Kristus har format en sats, som rymmer större vishet och större möjlighet till livets förvandling om den praktiserades? Ingen, kan man tryggt svara. Man kan lika tryggt påstå, att någon människa aldrig kommer att uttala en sanning, som kan jämföras med denna.

Hur skulle icke mänskligheten underbart omdanas, om individ mot individ, nation mot nation, folk mot folk levde så, som det nämnda Jesu ord bjuder och lärar! Att tänka sig djupet och vidden av den förändringen kan förvisso ingen; man vill dock gärna försöka visa på några exempel.

Ingen skulle förtala en annan, ty ingen vill bli förtalad. Ingen skulle fara ut i bitterhet mot en annan, ty ingen vill höra bitterhet. Ingen skulle avvisa en billig bön om hjälp, ty ingen vill själv vederfaras detta. Ingen skulle pruta på en skälig arbetslön, ty ingen vill vederfaras detsamma. Ingen skulle gräla och visa otacksamhet mot sin

trägne arbetare, ty ingen vill själv bli så behandlad. Ingen skulle bedraga en annan, ty ingen vill bli bedragen. Ingen skulle hata, ty ingen vill bli hatad. Ingen skulle »se ned» på en annan, ty ingen vill själv bli så bemött. Ingen skulle bidraga till en annans ofärd, ty ingen vill bli kärlekslöst behandlad. Alla ville tjäna, alla ville verka, det goda, alla ville utöva praktisk kristendom; alla ville uppoffra, alla ville älska. Ingen skulle längre tala om börd och rang och rikedomens makt; nej, alla skulle oavlatligen sträva efter enighet, jämlikhet och broderlighet. Med ett ord: Himmelrikets gudatanke skulle genom denna förvandling bli en verklighet bland jordens barn. —

Du, som läser dessa rader, tag själv och begrunda det anförda Jesu ord! Det är till dig, det är till alla, som vilja lyssna därtill. Låt oss begrunda dess underbara sanningsmaning; låt oss på detsamma bygga en grundsats för vår handel ochandel bland våra icke troende medvandrare. Fruktarna därav skola förvisso icke utebli, kunna det ej. Troende kamrater, låt oss med allvar beakta den sanningen, att vi äga makt att bringa en del av himmelriket in bland människorna. Det är pundet, vi fått att förvalta. Och räakenskapens dag kommer.

säger ängeln. Anden skriver och skriver men vill icke skriva upp de onda gärningarna. Då ropar ängeln: »Du skäms för att skriva upp detta, men du skämdes icke för att göra det ont var.»

För muselmanen synes dock natten efter jordfästningen vara den mest fasansfulla, ty då taga två fruktansvärda ängläväsen plats på gravens. Muselmanen känner även dessa väsens namn och kallar dem Nakir och Munkir. De stiga ned i gravens till den döde, men ve och fasa vilken syn. Deras ansikten äro becksvarta och deras röster dåna som åskan och med sina väldiga betar sönderriva de jorden. Nu framställa de 4 frågor till den av ångest självande människoanden, vilka lyda sålunda: »Vem är din Herre?» »Vem är din profet?» »Vilken är din religion?» »Varf är din riktning vid bönen?» Skulle det nu vara så illa ställt, att den döde icke vet, att Allah är hans Gud, Muhammed hans profet, Islam hans religion och att böneriktningen

är Mekka så bearbeta de den dödes skalle med järnklubbor och göra gravens så trång, att benen brytas av.

Muhammedanerna mena sig äga ett stort ljus över den dödes tillstånd på andra sidan gravens. Därför ha de också funnit på råd för att hjälpa de kära även sedan gravens öppning blivit slutet. De tro nämligen att den bäste »Guds slav» i döden kan glömma dessa fyra nämnda frågor och därför anställa de en böneläsare att sitta på gravens och läsa ur muhammedanernas heliga urkund, Koran, och då särskilt den muhammedanska trosbekännelsen: »Det finns ingen gud utom Allah och Muhammed är hans sändebud.» Då den döde hör dessa ord kommer han ihåg detta nödvändiga och kan bestå provet, vilket åstadkommer, att hans grav göres väldigt vid och en lampa ställes till hans förfogande. Så viskas i hans öra: »Sov som en brudgum, tills Gud Dig uppväcker.»

RÖSTER OCH FUNDERINGAR.

— Av *Laikus*. —

Vi kommo för några ögonblick att stå bredvid varandra vid ett skyltfönster. Han kunde väl vara i tjugufemårs-åldern. Som sällskap hade han en annan man i ungefär samma ålder. De samspråkade livligt, då de kommo fram till fönstret. Varom samtalet rörde sig, vet jag ej. Blott tre ord av den unge mannen närmast bredvid mig kommo mig att rycka till och hastigt vända blicken från skyltfönstret mot mannen.

»Det eländiga jobbet!» Det var det jag hörde honom säga. Kamraten svarade honom ej. Innebar denna tystnad ett instämmande i den andres ord? Kanske; kanske inte. Blott ett par ögonblick stodo de kvar. Så fortsatte de sin vandring gatan fram. Aldrig sedan har jag sett mannen, som yttrade de citerade orden, vilka brände sig in hos mig som med eldskrift. Svårt har jag att glömma det yttrandet, den rösten, det ansiktet. Och alltid då jag erinrar mig denna till synes så obetydliga händelse, betages jag av en beklämmande känsla. Tanken på att dessa ord gävo uttryck åt en rätt allmän uppfattning om arbetet bidrar ingalunda till att försvaga denna känsla. Tvärtom.

En rätt allmän uppfattning! Kan det vara möjligt? Jag måste bekänna, att det alltid bjudit mig emot att tro på detta som en verklighet, tro på att det skulle finnas ett större antal svenska män och kvinnor, som betrakta arbetet som ett ont, som en förbannelse. Men så har det kommit det ena belägget efter det andra. Och jag har tvingats att böja mig inför verkligheten.

Ny är den visst inte — denna uppfattning om arbetet som ett ont. Men den har hävdats med en starkare intensitet under de senaste decennierna än kanske någonsin förut. Barnet har hört föräldrarna tala nedsättande om arbetet. Från talartribuner och i arbetslag har samma mening kommit de unga till del. Utsädet har fallit i god jordmån. Det har slagit rot, växt upp och spritt sig allt vidare. Visst är det beklämmande, att unga män, som i denna brydsamma tid med en skrämmande arbetslöshet kunna få arbete, likväl föredraga att gå sysslolösa, under det att föräldrarna få sörja för deras uppehälle. Men det är endast en skörd av det utsäde, som blivit sått.

Med uppfattningen om arbetet som en förbannelse är det icke underligt, att män-

niskorna gå till sina arbeten med trumpen uppsyn och surhet i sinnet; icke underligt, att arbetslusten inställer sig och missmodet griper själen, då en sådan uppfattning om arbetet blivit den bestämmande. Men kanske de ha rätt. Kanske arbetet endast är ett nödvändigt ont, som man måste dragas med; en förbannelse, under vars gissel man måste kröka ryggen. Kanske uppfattningen om arbetet som en välsignelse endast är ett bedrägeri. Kanske dessa många ofrivilligt arbetslösa, som jag under de senaste åren sammanträffat med och som med skälvande röst talat om arbetslöshetens oerhörda smärta, endast varit gripna och behärskade av falska föreställningar.

Gärna hade jag velat få ett resonemang med den där mannen vid skyltfönstret angående denna sak. Gärna hade jag velat få ett sammanträffande till stånd mellan honom och någon av mina arbetslösa vänner, t. ex. kontoristen, som nu gått arbetslös i över två års tid och som ingenting hellre önskade än att få något att göra. Hur skulle han männe ställa sig till dennes påstående: »Att vara tvingad till att gå arbetslös är den största olycka en människa kan råka ut för.» Eller vad skulle han svara min gamle vän, som på tal om den ofrivilliga arbetslöshet, i vilken han råkat och av vars pressning hans drag stelnat, påstår, att arbetslöshet är det värsta, som kunde drabba honom. Skulle det männe icke bli svårt nog för honom att inför dessa kunna hävda sin mening.

Som ett gift har uppfattningen om arbetet som ett ont spritt sig i samhällskroppen. Ännu äro dock långt ifrån alla individer smittade. Ännu betrakta tusenden arbetet som en välsignelse. Alltfort gå unga män och kvinnor till sina dagliga sysslor med sång på sina läppar och arbetsglädje i sitt sinne. Alltfort finns det hopp för gamla moder Svea.

Faran för det påtalade giftets spridning är dock ingalunda undanröjd. Den hotar alltjämt. Här gäller noggrann vaksamhet. Icke minst farligt är det, om den ungdom, som vill hävda kristen tro och livsåskådning, skulle råka ut för denna smitta, om den skulle förlora arbetsglädjen och gripas av arbetslusten. Därmed hade en av de mest bärande krafterna i nationens liv upphört att verka.

DEN GAMLA OCH DEN NYA TIDEN.

— Reflektioner under en resa i S. M. U:s tjänst. —

— Av David Hedegård. —

»Arbetarna här vid sågen skäller ut prästen som en blodsugare, men så snart prästen kommer hit för att predika, gå de alla och höra honom.» Så förtäljde en arbetare i ett norrländskt sågverk häromsistens, då jag besökte platsen. Hans ord visa att arbetarna där i trakten i sitt innersta ännu voro bundna av den gamla religiösa traditionen, och att deras kätterska tal bara var munväder. Så är det mångenstädes, framför allt i övre Norrland och i västra Sverige. Arbetarörelsen har visserligen nått även industrisambhällena i dessa trakter, men denna rörelse och hela den moderna kulturen har på många håll ännu ej genombrutit den gamla traditionen. I grunden tror man ännu, att bibeln är sann, att statskyrkan har rätt o. s. v. På en plats i västra Sverige brukade baptisterna ha möten i Folkets hus, men de hade svårt att få några åhörare. Ordföranden i arbetarekommunen förklarade saken så: »Folket här tycker inte om baptisterna därför att de »gnyr» så mycket då de bedja.» Då en bad högt i mötet brukade de övriga meningsfränderna sucka och ropa. Det tyckte icke folket om, bönen skulle vara stillsam och vördnadsfyllt som i kyrkan. Det var ett nutida industrisambälle med fackförening, arbetarekommun, biograf och alla de andra nymodigheterna. Men även där var folket på det hela ännu ej lösgjort från den gamla auktoritetstron. De levde ännu i »den gamla tiden». En och annan gång har det hänt att jag på mina resor för S. M. U. hamnat i sådana samhällen för att hålla apologetiska föredrag. Det är fullständigt överflödigt, det har t. o. m. hänt att jag haft bara en handfull åhörare på sådana platser, de flesta som läst mina affischer ha fruktat, att jag kunde vara en villoande och av det skälet ha de ej vågat gå! I sådana samhällen behöves ingalunda apologetiska föredrag men väl väckelsepredikan. Det må tillgivas mig att jag hyser en stor förkärlek för dessa samhällen som ännu leva i den gamla tiden. Må vi blott göra vår plikt och söka nå alla dessa samhällen med väckelsens och livets budskap innan den nya tiden brutit in även där! »Den nya tiden» betraktar jag sålunda som en fiende som är oändligt mycket svårare än den ovilja mot frikyrkorörelsen,

som möter i de samhällen som ännu leva i den »gamla tiden».

Men den nya tiden kommer. Den för vilken ingenting är heligt, där gammal tradition och sed intet betyda, där allt vad religion heter är satt under debatt. På de allra flesta håll i landet har denna nya tid redan segrat i industrisambhällena. Och det är bara en tidsfråga när den segrar även i övre Norrland och i Västsverige. Det är i samhällen som genomsträvs av den nya tiden som det apologetiska arbetet har en uppgift. Vi måste frimodigt ge oss in i kampen för att vinna den nya tidens människor för Gud. En iakttagelse är härvidlag av stort intresse: att det är ytterst lätt att samla människor till dessa apologetiska möten. Man kan gott säga att de i regeln är överfullt vid dessa möten, icke sällan börjar folk komma långt innan det utsatta klockslaget bara för att få plats att sitta. Och man hör på, stilla och uppmärksam. Man har tydligen behov av att få de religiösa frågorna klargjorda från ren kunskapssynpunkt. Det går obestriddigen en våg av religiös hunger och längtan genom den nya tiden. Men vi få nog i vår verksamhet söka oss nya vägar att nå dessa den nya tidens människor. En sådan ny väg är tydligen det apologetiska arbetet.

Nu skall ingen tro, att vi i det apologetiska arbetet på något vis pruta på den kristna tron för att vinna människornas öra Tvärtom: vi bruka tala om det mest centrala, om Gud, om Guds verk i Kristus, om undren, om domen. En och annan finner kanske detta mindre tilltalande: »Annonsera ett föredrag och, så är det ett bönemöte», utbrast en misnöjd ung man efter ett sådant föredrag i Folkets hus. Nåja, det var nu inte alldeles riktigt, våra apologetiska möten gå visst inte i den stilen som bönemöten. Det skulle inte lämpa sig. Men den nyssnämnde unge mannen kände sig nog illa berörd av att jag i slutet av föredraget riktat en personlig vädjan till åhörarna att komma till Gud. Han var nog mer ett undantag, på det hela synas människor villigt föredraga även sådana personliga maningar. En annan sak är huruvida de lyda dem.

Till sist: Glömmen icke att bedja för S. M. U:s apologetiska arbete!

Malmö fria kristliga gymnasistförening.

ETT JUBILEUM.

Den 29—30 okt. högtidlighöll Malmö fria kristliga gymnasistförening (M. F. K. G.) minnet av sin femåriga tillvaro. Det kan synas omotiverat, att en förening genom större festligheter markerar en så kort tidrymd av sin historia. Fem år äro ju dock så försvinnande litet i en vanlig förenings liv. Men för en gynasistförening är det en ganska lång tid. Medlemskapet där sträcker sig nämligen i allmänhet endast över 3 à 4 år; i få föreningar växla generationerna så snabbt som där. Den skara, som nu tillhörde M. F. K. G., var alltså en helt annan än den lilla grupp, som en gång grundlade föreningen.

På lördagskvällen hölls ett trevligt samkväm på hushållsskolan Margareta. Till detsamma hade inbjudits f. d. ledare och medlemmar, grosshandl. Ljung, red. Nylander, pastorerna Karl Gustafsson och K. Abrahamsson m. fl.

Inalles hade ett 50-tal kommit tillstädes. Av femårsredogörelsen, avgiven av kand. Daniel Cederberg, framgick, att föreningen bildades i okt. 1922 på initiativ av kand. Josef Mellin. Starten var synnerligen blygsam, men med åren har föreningen växt,

så att den f. n. har ett 35-tal medlemmar. Under de sista åren har föreningen börjat bedriva söndagsskola och juniorförening på en andligt mörk plats utanför staden. Därjämte underhålles en skolflicka i Kina.

Festsamkvämet fick en särskild högtidsprägel därigenom, att föreningens nyvalde ordf., kand. Ole Hansen, då gjorde sitt inträde. Hans första »ämbetsgärning» blev att hälsa grosshandl. A. E. Ljung välkommen som medlem av gymnasistföreningen, där han valts till hedersledamot på grund av sitt varma intresse för arbetet. Kvällen förflöt f. ö. under tal och sång.

På söndagen voro offentliga möten anordnade i Immanuelskyrkan, där föreningen en gång bildades. Som talare medverkade fil. mag. A. Keijer m. fl. Gymnasistkören sjöng flera sånger. Allmänheten visade sitt intresse genom ett talrikt besök och goda kollekter. Ett varmt bönemöte avslutade jubiléet. De böner som då uppsändes vittnade om ansvarskänsla och andlig längtan hos gymnasisterna. Av allt att döma står alltså föreningen väl rustad att börja ett nytt avsnitt av sin historia.

J. C.

Organisera i tid arbetet på Ungdomsvännens spridning!

Giv kamrater och vänner en påstötning att prenumerera.

Då Gud varnar genom drömmar.

— Av Anton Sandberg. —

I februari 1909 sutto vi och språkade efter ett möte numera hemgångne predikant Fr. Kallén, vilken arbetade i Värmlands finnskogar, och undertecknad.

Som bevis för att Gud kan varna även genom drömmen berättade han om två namngivna män från ett par platser i norra Värmland. Kallén hade just fått löfte om att hålla bönestund på en plats. Just som han går i lugn och »budar» till mötet, möter han en man. Denne hade liksom sin hustru vid tillfällena visat sig långt ifrån tilltalad av dylika möten, vadan det inte lönade sig att gå till dem och inbjuda till bönestunden, menade Kallén. Men då mannen fick se predikanten, sade han med en så glad blick, att mötet skulle hållas i hans hem den dagen, och Kallén skulle även gästa deras hem.

Kallén blev mycket förvånad, ty det hade han aldrig väntat sig få höra och sade, att han just börjat inbjuda till ett annat hem. Men mannen sade, att han äntligen ville att Kallén skulle hålla detta möte i hans hem. K. blev glad, gick med nytt bud till dem han redan nått, samt fortsatte att »buda». Mötet blev mycket gott och talrikt besökt. Nästa dag behövde K. inte gå den långa vägen till nästa plats. Han fick skjuts av sitt värdfolk.

Husfadern hade blivit frälst. En natt hade han drömt, att han betraktade en vanlig dalklocka. Vid varje siffra på urtavlan såg han bilden av kända personer, vilka dött. Vid siffran 9 såg han den person, som nyss blivit begravnen; vid 10 en man, som just då låg för döden. Och vid 11 såg han till sin egen fasa sin egen bild. Visaren flyttade sig till 10. Jaså, nu dör han också, tänkte han, se'n är det jag.

Mannen vaknade och han var djupt gripen. Snart dog den nämnde sjuke. Då flydde vår man till Gud, blev lycklig och frälst. Han sökte var dag tjäna Gud. Han tyckte sig höra dalklockans fasta knäpp, som markerade att hans levnad blev kortare och kortare.

Snart dog han själv i stor frid och hade hunnit uträtta icke så litet för sin Frälssare.

Den andre mannen var en brutal motståndare till allt andligt, dessutom en svärjare och drinkare. Även han drömde. Han

Våra strängband.

— Av Josua Sommarström. —

De senaste åren ha uppvisat ett allt större intresse för körsången i vår verksamhet. Det är enbart glädjande, ty vi behöva vakna upp över körsångens stora betydelse. När vi få lyssna till sådan sång, sjungen både konstnärligt och innerligt, njuta vi i fulla drag. Och särskilt då, när vi samlas till högtid av något slag eller på en förmyndagspredikan.

Men vid många andra tillfällen, särskilt vid aftonmöten, då sätta vi värde på att få höra våra gamla sång- och musikföreningars prestationer. Deras sångkonst tröttnar man ej på i första taget. De göra

tyckte, att han var på ett möte. Farbror Utter skulle tala. Men då han tog fram bibeln, syntes ett par änglar med en mycket stor bok, som de höllo framför predikanten, vilken ombads att läsa ur den i stället. Första bladet var blankt, andra likaså och ängeln vände ända till tio oskrivna blad. Men så stod det på ett endast ordet: »Din levnad är blott tio år.» Här vaknade mannen. Han talade nu om för de sina, att han skulle dö om tio år. Han blev också djupt rörd, slutade att supa o. s. v. Och han sade även att han snart skulle bli Guds barn. Någon nyfödelse blev det emellertid inte utav, fast han var så sökt av Gud och bragt till besinning genom drömmen.

Åren gingo. »Drömmar äro strömmar», tänkte han. Då han en dag på eftervintern kom körande med häst och timmerkälke, stannade han för att språka vid en man, som höll på att fälla en torr furu. Det är visst bäst, att jag far, annars faller du trädet på mig, sade han skämtsamt och manade på djuret. Men i samma ögonblick kom en häftig vindstöt och knäckte av furan så att den slog ned rakt på köraren. Han träffades i huvudet och ögonblickligen gick han in i evigheten. Han dog ofrälst.

Då dödsannonsen kom i tidningen skrev en fru till den avlidnes familj följande. »Minns ni, att jag var i ert hem den och den tiden. Räkna så få ni se att det var på dagen tio år från det han fick veta, att hans återstående levnad var blott tio år». Och det stämde precis. Den mannen aktade ej på varningen. Han blev väckt, men somnade in hårdare än förut i syndasömn. Det är ansvarslost att stöta bort Guds kallelse.

en viktig insats i verksamheten, det skola vi villigt erkänna. Det är väl sant, att denna sångart blivit något åsidosatt, sedan körsången vunnit i popularitet. Men det vore säkert ett stort misstag, om vi därför skulle börja att förakta strängmusiken. Vartdera slaget har sin givna plats, åtminstone ännu många år framåt. Ty det torde vara en allmänt känd sak, att stora delar av vårt folk rent av sätta strängmusik *framför* körsång. Under sådana förhållanden böra vi slå vakt omkring den förra och vårda oss om den på bästa sätt.

Hur skola vi då göra? Jo, vi skola först och främst se till, att det om möjligt på varje plats *finnes* en sång- och musikförening. Vad dött är må återuppstå, och vad svagt är må stärkas! I en församling berättades det mig, att man där insett sakens vikt och betydelse och på styrelsemöte helt enkelt utsett ny ledare för strängbandet. Nu väntade man där en ny uppräckning, som säkerligen också skall komma. På *ledaren* beror ju mycket, och vi uttala den förhoppningen, att alla ledare skola göra sitt allra bästa både för att sammanhålla medlemmarna och att bedriva övningarna med uthållighet och energi. Såsom en predikant måste ägna en försvarlig tid åt *förberedelser* för sin predikan, så skall också strängbandet göra för sitt uppträdande. Sångkörerna ha ju blick för detta, men det skola även strängbanden ha. I en av våra största städer lär det finnas en alldeles utmärkt sång- och musikförening. Stor är den också, det sägs ett 80-tal medlemmar. Och vad de kunna åstadkomma, påstås vara något utomordentligt, allt efter grundlig förberedelse. Dock har jag förstått, att mindre platser också kunna komma långt.

Utan tvivel behövdes det någon som hjälpte fram våra sång- och musikföreningar, såsom fallet är med våra sångkörer. Var skola vi få tag i en sådan person? Han skulle få i uppdrag att resa omkring och instruera strängbanden både hur det skall spelas och sjungas och vilka sånger som borde användas. Men saken kanske kunde få ett litet rum på framtidens ungdomskurser också. Vi få tänka på det. Gärna skulle undertecknad önska, att vi på *generalkonferensen* finge höra en manstark trupp strängmusikanter av våra bästa förnågor. Skulle inte det bli ett upplivande moment? Och så skulle vi också därmed visa vår uppskattning av den sång, som fått vara till så stor välsignelse.

Hemma.

Den 4 oktober landade missionärerna herr och fru Södergren jämte undertecknad vid Antwerpen efter 18 dagars resa från Matadi i Kongo. Båtens stora »hjärta» hade klappat i kapp med våra — mot Norden. Visserligen hade havet bjudit på en fin resa, men likväl kändes det skönt att åter få fast mark under fötterna. Efter att ha ordnat med vårt bagage och allt annat för vår resa till Sverige lämnade vi Antwerpen den 6 okt. Nu hade vi Sverige som nästa uppehåll, där skulle vi också få känna oss hemma äntligen.

Den 7 okt. då vi kommo till Sassnitz sågo vi den svenska flaggan på färjan »Drottning Victoria», som skulle taga vårt tåg över till Trälleborg. Under vår långa resa hade vi sett många främmande länders flaggor, men ej den svenska. Inte underligt om en tår glimmade i våra ögon, när vi sågo den vaja i aftonvinden, liksom ville den vinka oss välkomna. Det var en härlig kväll med månsken, som bildade en silverbrygga över de blå böljorna. Efter några timmar sågo vi den svenska kusten. Nog mötte Sverige oss med kalla vindar, men med så många flera varma hjärtan. Man visste ej om man drömde eller om det var verklighet. Var det möjligt, att man nu var hemma! — Man känner att ingen plats i världen kan ge så mycket vila till kropp och själ som hemlandet.

Naturen har nu klätt sig i höstkrud. De vackra björkarna har förlorat sin sommarfärgning. Granarna som stå där så allvarstygda framkalla minnen, som länge varit gömda, men som nu åter vakna till liv. Erfarenheterna i främmande land ha förhålligat allt.

Utom ens egna ha också de gamla vännerna stått trofasta. De möta en med värme och deras »välkommen hem» är som ljuvlig musik. Man får som förr vara en av dem.

Tack, mitt kära Sverige för allt. Din famn tycks vara så vid. Det är inte bara missionären, som får erfara Din kärlek, utan även de många svarta, som i det avlägsna landet i söder sträcka sina händer mot Gud, tackande för vad Ditt missionsfolk skänkt dem.

Med hjärtliga hälsningar till alla S. M. U.-are.

Edert sändebud i Kongo.
Sophie Bäcklund.

BIBELKURS I LINKÖPING.

Bibelkurs! Har Du varit på någon sådan? Lycklig är Du i så fall. Då har även Du mötts av den syskonkärlek, som endast kan förnimmas, där sökande och längtande ungdomar samlats för att studera Guds ord. Då har Du även fått smaka den kärlek, vid vilken troende lärare sökt giva de unga mod, kraft och hänförelse till kamp mot synd och värld.

De fjorton första dagarna under november månad ha tretton unga människor varit samlade i Linköpings missionskyrka till en dylik kurs. Förhoppningsfulla kommo vi, och hoppet har ej slagit fel. Redan vid välkomstsamkvämet den första kvällen kände vi saligheten av att få samlas i samma tro och kärlek omkring trons hövding, Jesus Kristus. Underbara ha de stunder varit, då Romarebrevets outgrundliga sanningar påvisats för oss, och då själavinnarens arbete studerats under ledning av en lärare, som själv har varit hänförd av den glädje, som endast en själavinnare kan förnimma. Intresset har ej heller varit mindre, då vi timme efter timme samtalat om trons underbara väg. Ingen av oss kunde mäta sig med den man, som måhända

mer än andra vandrat på trons väg, nämligen Abraham, men längtan efter att kunna göra det har ej saknats. Otaliga äro de bönesuckar som uppsändas till himmelens Gud därom, då vi efter slutat samtal böjt våra knän i stilla längtansfull tillbedjan.

Har Du någon gång studerat återlösningens stora verk, då förstår Du, huru högt vi kursdeltagare värdesatt dessa stunder.

Verkliga glädjestunder har vi även haft, då söndagsskolans arbete genomgåts av allas vår »farbror Nyberg», och då vi själva ställts på söndagsskollärarens plats. Visserligen var rösten ibland stapplande, när vi i tur och ordning fick pröva på detta arbete, men vi gjorde det med en längtan om att stärka oss själva och våra kamrater till fortsatt arbete på söndagsskolans stora arbetsteg.

Vad kamratlivet giver, när det gäller uppbyggelse, kan ej beskrivas. Alla skola vi med glädje påminna oss de bönestunder, då vi gemensamt fått bedja Gud om hjälp.

Nu skiljas vi — en gång skola vi mötas för att aldrig skiljas. Kursdeltagare, kämpa, lid och segra i Guds kraft, så att vi då med glädje kunna mötas! S. Hultgårdh.

UNGDOMSVÄNNEN 1928.

Priset på utlandsprenumeration har sänkts fr. o. m. nästa år till 6 kr. för helår. Vi ha ganska många prenumeranter i de nordiska grannländerna och i Amerika. De som önska giva tidningen åt någon bekant i utlandet behöva endast insända 6 kr. till Exp. samt uppgift på vederbörandes adress, varefter tidningen expedieras.

För prenumeranter i hemlandet meddelas, att man numera på alla postkontor utan särskild avgift kan få prenumerera på tidningen åt personer, bosatta å annan ort. Ungdomsvännen 1928 är en värdig julklapp åt någon god vän. Det blir en gåva som varje vecka under året påminner om givaren.

Ingångna i vilan.

Lerums kristliga ungdomsförening har gjort en smärtsam förlust. Vår vän och syster *Ingrid Johansson* är ej längre bland oss. I blomman av sin ålder, endast 28 år gammal, gick hon nöjd och stilla att möta sin Frälsare, som hon så högt älskade och som hon så gärna tjänade. Alltid glad och vänlig, blid och stilla gick hon sin väg fram, ett föredöme för de troende. Så mycket som hennes krafter tillät, var hon med i verksamheten. Såsom ledarinna för syföreningen har hon gjort en stor insats i arbetet. Om henne kan i sanning sägas: Vad hon kunde, det gjorde hon.

Vid hennes bår stå sörjande föräldrar och broder samt en stor skara vänner. Saknaden efter henne är stor. Där om vittnade den rika blomsterskörden vid hennes bår samt den stora skaran av vänner, som samlats, då hennes stoft sänktes i gravens sköte. Syster Ingrid, vila i frid till uppståndelsens morgon! Ditt minne lever bland oss till välsignelse!

I en ålder av 28 år fick fröken *Hilda Vesslander*, medlem av *Vesslands friförsamling och ungdomsförening*, hembud den 17 okt. Hennes tidiga bortgång har väckt sorg och saknad hos alla som kände henne. Sedan i våras, då hennes hälsa oförmodat nedbröts, väntade hon i stilla undergivenhet på Herrens hjälp. Det behagade honom dock ej att giva henne hälsan tillbaka. I stället kallade han henne hem, *Hilda Vesslander* har velat tillhöra Herren från barndomen. I femton år har hon tillhört ungdomsföreningen. Stilla och tillbakadragen var hon alltid den som villigt tjänade i sång- och musikföreningen såväl som i församlingens olika verksamhetsgrenar. Aldrig var hennes plats tom. Hennes liv liknade mer den stilla skogsbäckens sorl än den starka forsens dån.

Söndagen den 30 okt. fördes hennes stoft till Vesslands kyrkogård. Utom av släkt och vänner ledsagades hon på denna sin sista färd av ungdomsföreningens och församlingens medlemmar.

Vile hon i frid!

K. Isaksson.

Sprid Ungdomsvannen!

Litteratur.

Fredrik Fransson. Till 75-årsminnet den 17 juni 1927. Pris 1 kr. Svenska Alliansmissionens förlag.

Det är en liten bok, som framträder utan alla anspråk att vara en fullständig biografi. Icke ens namnet på förf. är utsatt. Men då det i år är 75 år, sedan Fransson föddes, har det ansetts vara på sin plats att påminna om hans liv och verk. Det är både uppbyggligt och intressant att läsa den lilla skriften. Just emedan den är så knapphändig, får man en god översikt av den märkliga mannens arbetsfyllda liv. Man grips av beundran vid tanken på hans vidsträckt resor och betydande arbete, innan han vid 56 års ålder kallades hem till den Mästare, han ivrigt väntade.

Aug. K—r.

Mot hemmet. Illustrerad ungdomskalender för 1928. M. C. Aaröes förlag, Göteborg. Pris 2 kr.

För tjugosjätte gången utkommer denna ungdomskalender och vill med sitt goda innehåll visa till det eviga hemmet. Band förf. finner man överste Melander, J. Nyrén, Carl Boberg, Pehr Johansson, Frank Mangs, I. Aug. Åström, Th. Arvidsson m. fl. Ett flertal illustrationer pryda kalendern.

Aug. K—r.

Nya blad ur min levnadsbok av *E. Melander*. Pris häft. 9 kr.: inb. 11 kr.; halvfr. band 16 kr. Lindblads förlag.

Det är få författare förunnat att röna ett så samstämmigt erkännande för sina böcker som överste Melander, fast det genom dem går en tydligt märkbar andlig syftning. De memoarer som utkommo till förra julen väckte ett oerhört intresse och denna bok har sedan varit omnämnd på en helsida i en stockholmsdningens söndagsbilaga. Den är också värd all denna uppmärksamhet. Om möjligt överträffar årets bok t. o. m. fjolårets. Det är både lustiga och allvarliga skildringar från överste Melanders skiftande liv. Både arbetare, bönder, präster, generaler, ministrar och kungar passera revy och av utländska folkslag äro norrmän, ryssar, fransmän, italienare, spanjorer, araber och andra representerade. Undra sedan på att det blir ett intressant sällskap. Det är skada att priset skall vara så pass högt, att mången måste avstå från att köpa boken. Men jag hoppas, att många av ungdomsbiblioteken så småningom bli ägare till den. Det råder intet tvivel om att boken är värd sitt pris ty formatet är mycket större än det vanliga och sidantalet 368. I texten finnas många vackra illustrationer.

Aug. K—r.

Han är vår frid av *Olfert Ricard*. Pris häft. 5:50; inb. 7:— kr. Lindblads förlag.

Ricards namn har synnerligt god klang som uppbyggelseförfattare. »Han är vår frid» är en samling predikningar över en årgång texter från advent till pingst. Han torde vara en av de främsta nu levande, då det gäller att framställa det gamla evangeliet på nutida språk. Detta är en svår konst, ty det gäller att ej trivialisera det heliga. Ej ens Ricard undgår alltid denna fara; man kan nog diskutera lämpligheten av ämnet: Du borde gå i kyrkan, vilket står över predikan första sönd. i Advent. En typiskt »tidsenlig» och lyckad predikan är den på palmsöndagen över ämnet: Gatans religion.

Det är intressant att läsa Ricards nya predikosamling och även uppbyggligt och lärorikt. Men det är vanskligt att söka imitera honom. Kanske bör det anmärkas, att texterna för de olika söndagarna ej alltid stämma överens med dem, vilka vi vanligen följa i Sverige.

Aug. K—r.

Knut Gunér: *Mot ljuset*. P. A. Nordstedt & Söner.
Pris kr. 3:50.

Förra delen handlar om den unge, föräldralöse Henry och dennes första öden på livets bana, om de händelser som möta honom under hans skoltid och sedermera i egenskap av lärare. Det är emellertid inte här, bokens tyngdpunkt är att söka. Denna är förlagd till dess senare del. Här är det Jesus jälv som möter den nu ensamvardne Henry, och de samtala med varandra. Boken avslutas med en julnatt under ett sista framträdande av Jesus. Den maning boken vill giva är en allvarlig inriktning mot det eviga, som härigenom kan bli levande.

Ett fattas dig av *Mansfield Hurtig*. Pris 2 kr. Lindblads förlag.

Det är sällan jag läst en samling predikningar med större intresse än denna. Måhända har orsaken delvis varit den personliga bekantskapen med förf. Han tillbringade sina studieår i Uppsala och reste efter avslagd examen över till Helsingfors, där han sedan varit sin faders medhjälpare i metodistförsamlingen. Det är alltså en ung man, som talar i boken, en som sökt leva med och förstå sin tid. Med kunskap och vidsyn förenar han ett för Guds sak nitälskande hjärta. Denna sammanställning har satt sin prägel på boken. Det är något både för hjärna och hjärta i varje uppsats. På anmälares ha dock Den andra milen, Ett försvunnet gudord och I ären alla bröder gjort det djupaste intrycket. Med tacksamhet taga vi emot denna uppbyggelsebok.

Aug. K—r.

Redovisning.

Ungdomens mission.

Okt. 1927.

Gm Josua Sommarström från Mantorp 8: 17; Hogstad 10: —; Gärdslätt 11: 75; Tjurtorp 5: —; Svens-
torp 3: 87; Ödeshög 11: —; Stava 3: 21; Bulsbo 1: 30; Asa 7: 43; Klöverdala 5: 68; Torpa 5: 72; Kalvsved 6: 10; V. Ryd 6: 80; Mjölby 25: 87; Svin-
hult 4: 30; Sund 10: 25; Norra Vi 6: 23; Asby Udde 12: 36; Asby 13: 51; Torpön 8: 61; Blåvik 8: 64; Boxholm 10: —; Ekeby 7: 55; Borlänge 91: 87; Lin-
köping 75: —; s:a 360: 22. Tierps västra udg gm
Johansson 25: 47; Norrbo udg gm Olsson 18: —; Katterums udg gm Karlsson 100: —; Kalmar läns
mfg gm Lundén 6: 15; Emauskyrkan, Sthlm, gm
Jonsson 153: 80; Forsviks udg gm Johansson 82: —; Vretens mfgs juniorer gm Andersson 25: —; Tystberga förs. udg gm Carlsson 34: —; Tidaholms
udg gm John Karlsson 382: 71; för olika uppgivna
ändamål. Grillby udg gm Johansson 15: —; Bro
udg gm Larsson 25: —; Fröjereds juniorf. gm Jo-
hansson 25: —; Högsjö udg gm Nilsson 40: —; Ljungs udg gm Janson 50: —; Skara udg gm
Bladh 40: 66; Hedesunda udg gm Sundin 102: —; Ljusne—Ala udg gm Lindgren 25: —; Skanörs o.
Falsterbo udg gm Jönsson 50: —; Ärtemarks udg
gm Bryntesson 30: —; Vånga o. Möne udg gm An-
dersson 30: —; Knutby Östra juniorf. gm Ekeroth
48: 20; för gosse. Roslagsbro södra udg gm Anders-
son 25: —; Sandö udg gm Nordin 25: —; Bergums
juniorf. gm Peterson 150: —. Gm Josef Mellin från
Gävle, 20: —; Avesta 10: —; Sala 14: 15; Västerås
17: 50; s:a 61: 65. Gm A. Keijer från Flen 35: —; Lilla Mellösa 5: —; Karlskoga 11: 11; Kristinehamn
25: 80; Årjäng 50: —; s:a 126: 91. Älvsjö udg gm
Pettersson 10: —; Tärna udg gm Gustavsson 25: —

Från arbetsfältet.

Vretstorps ungdomsförening Syskonringen avhöll tisdagen den 15 nov. sitt årsmöte. Efter sång höll ordf., pastor E. V. Karlsson, en kort betraktelse över App. 1: 8. Därefter vidtog årsmötets förhandlingar. Av den upplästa årsberättelsen framgick, att 37 enskilda och offentliga möten hållits under året samt 5 fester och samkväm, offerdag för S. M. U., insamlingsfester för behövande till jul och försäljning. Förutom dessa möten har en bibelstudiekurs hållits under ledning av ungdomssekr. Alvar Sporrang. Medlemsantalet vid årets slut utgjorde 33.

Föreningens kassa uppvissade vid årsskiftet inkomster och utgifter 769:49. Till styrelse för det nya verksamhetsåret valdes: Pastor E. V. Karlsson, ordf., (vald av församlingen), Ivar Franzon, v. ordf., Ester Holmgren, sekr., Ebba Körberg, v. sekr., Agnes Körberg kassör, Nils Söderberg, v. kassör, Evert Franzon suppl. Revisorer blevo: Elisabeth Andersson och Herbert Jakobsson. Bland de beslut som fattades vid årsmötet må nämnas: *anordnandet av en tidningsafton efter det program som Ungdomsvännen föreslår* samt en försäljning och två insamlingsfester för behövande till jul. Mötet avslöts med sång samt bön och tack till Gud för det år som gått, samt bön om ny nåd och kraft för det år som kommer. Ungdomsf. »Syskonringen» vill även härmed sända alla S. M. U.-are runt hela vårt land sin varma hälsning. E. W. K.

Långaredskretsen av V. M. U. hade den 17—19 nov. anordnat en ungdomskurs i Långareds missionshus och i samband därmed hölls kretsönd. den 20. Ledare var kretsens ordf. Johan Andersson, Vånga. Övriga medverkande voro Erik Olsson, Gråbo, A. Vångberg, Långared och John Håkansson, Loo samt traktens sängföreningar.

Det enskilda kursprogrammet upptog föredrag och bibelstudium. Olsson höll föredrag över ämnena »Ungdomen och församlingen», »Livsideal» och »De unga inför Jesus Kristus». Vångberg ledde ett bibelstudium om »Församlingen». I Johan Anderssons sällskap fingo vi följa Israels barn genom öknarna och Paulus på hans missionsresor. »De andliga huvudfrågorna på 1870-talet» och »Andens gåvor» voro ämnena för Håkanssons föredrag.

Både de enskilda och de offentliga mötena voro talrikt besökta och präglades av en allvarlig och gripande ande. När den församlade ungdomsskaran åtskildes, hade säkert också alla fått ny kraft och ny inspiration till att kämpa trons goda kamp. J. H.

Vad skall jag ge far till julklapp i år? Jo, han skulle nog bli glad över en bok t. ex. *För hemmets andaktsstunder, Bland Ryssländs folk, Ansgarius, Missionshandboken, När vårfloden kom, Kaschgar, Bland fränder och främlingar m. fl.* Fråga i bokhandeln efter Svenska Missionsförbundets böcker!

Brevaftnar.

Julglädjen minskas

inte genom att skänka en gåva. Till förmån för de fattiga har *Kungälv* kr. ungdomsförening en brevafton den 10 dec. Nedskriv några tankar om den »stora julgåvan» eller något annat passande och önskar någon bifoga ett bidrag, så blir missionsgärningen ändå större. Adr.: B. A. Herr J. D. Mattsson, *Kungälv*.

Torpa kristl. ungdomsförening har brevafton den 31 dec. och ber innerligt om många brev. Skriv genast. Alla brev märkas B. A. och adr.: Pastor Edv. Bäckman, *Hanfall*.

Björnö Kristliga Ungdomsförening anordnar brevafton den 14 dec. Behållningen för densamma utdelas som Julgåvor till fattiga i vår omgivning. Vi vänta många brev från när och fjärran. Brevens besvaras om så önskas. Märkas B. A. Adr.: Herman Karlsson, *Kisterud, Heljebol*.

SÖNDAGSSKOLAN

tidskrift för fostran och undervisning

utgives 1928 med 9 nummer å 16—20 sidor. Redaktör V. Wikholm. Pris kr. 2: 50 hos *Söndagsskolförlaget, Strängnäs*. På posten kr. 3: —. Innerhåller artiklar i psykologi och pedagogik, om textbehandling, litteraturhänvisningar, barnsånger, dialoger m. m. *Provnummer* utsändes i början av december till *alla söndagsskolföreståndare*.

Ungdomsledare!

Intressera ungdomen för vårt korrespondensinstitut och vår tidning!

Ritade handarbeten.

Jullöpare 12 kr. pr dussin. Lämpligt för återförsäljare.

Hyllremisar ritade på prima linne 50 öre pr meter.

Skrivbordsmattor 3 å 4 kr. på svart filt.

Bojkuddar påbörjade med garn 10 kr.

Blictkuddar påbörjade med garn 5 kr.

Smådukar kr. 1: 80 pr dussin.

Order till landsorten mot postförskott.

LYDIA HÅRD,

Mäster Samuelsgatan 52 & Kommendörsgatan 9.

Tel. N. 28442. STOCKHOLM. Tel. 72569.

Intet hem

bör vara utan

Mot Hemmet

som nu utkommit i sin 26:te årg.

En utmärkt illustrerad kristlig kalender som rönt stort erkännande i pressen.

Innehåller 5 berättelser och 14 andra värdefulla bidrag.

Författarna äro: Överste *E. Melander*, pastor *Frank Mangs*, förf. *Viktor Myrén*, *Per Johnsson*, *Gerda Ghobé*, *Ernst Jotson*, *Gustaf Landin*, missionsförest. *J. Nyrén*, kommin. *Aron Öman*, missionssekr. *Martin Lindén*, pastor *I. A. Åström*, red. *C. Boberg*.

Pris inb. 2 kr. klotb. 3: —. Hög rabatt!

M. C. Aaröes Förlag, Göteborg.

Klicheer för

VETENSKAPLIGA
ARBETEN

FLERFÄRGSTRYCK

BOKARBETEN
REKLAM

Bäst — Billigast

KLICHEANSTALTEN H. LINDBLOM & C:O
APELBERGSGATAN 58 A. STOCKHOLM. TEL. NORR 3816

Vackra emaljsmycken med religiösa emblem.

Brosch med den Helige Andes symbol, duvan, och kors med Kristussymbolen, fisken.

BEGÅR PROSPEKT.

Sporrong & C:o, Kungsgatan 17, STOCKHOLM 1.

Tel. 15 06, 15 55, N. 410, N. 51 30.

*Runa Ellen Yngve
Maria Olofsson J. A. Falk*

VÅDRÖMMAR

Berättelser av RUNA.

»Vårdrömmar rekommenderas särskilt varmt åt ungdomar, emedan de korta berättelserna giva många goda lärdomar för ungdomslivet. Boken är på samma gång lättläst och givande.»

Pastor Werner Hedestam i Dala-Tidn.

3 kr., klot 4: 25.

I LUST OCH NÖD

Berättelse av ELLEN YNGVE.

»Skildrar tvenne unga människors kärlekssaga och deras kamp för att nå inre klarhet. Boken ger i sin helhet ett starkt och levande intryck.»

E. S. Lundh i Närkes-Tidn.

3: 75, inb. 4: 75.

SLAGRUTAN

Berättelser av MARIA OLOFSSON.

»Berättelser av stort värde... Man känner och förstår att hon levat sig in i de skildrade typerna, känner med dem, glädes med dem och lider med dem.»

G. Alvar-Lindh i Dalsslän.

2: 75, inb. 3: 75.

LAPP-LEVI

Berättelse av J. A. FALK.

»Den i hög grad spännande och fängslande berättelsen... förf. är mästare i att skildra ödemarkslivet. Det är en originell bok, icke lik vilken som helst annan berättelse, och det är samtidigt en verkligt god bok.

D:r Oscar Bensow.

3: 75, inb. 4: 75.

I alla boklädor.

Lindblads Förlag, Uppsala

Vad pressen säger om: Vinterny

»Ett verkligt praktverk bland jul-tidningr.» Gottlands-Posten.

Rikt illustr. Pris 1: 75.

Hem Hem

»Tidningen överträffar i år alla föregående årgångar.»

Norrälje Tidning.

Rikt illustr. Pris 1: 10.

Kring Granen och Brasan

»Full av goda och karaktärsdanande berättelser, som sporra till hjälte-dåd.»

Filipstads stads och Bergslags Tidning.

Rikt illustr. Pris 55 öre.

Barnens Jul

»Alla våra små måste få 'Barnens jul' till jul.»

Norrlandsbladet.

Rikt illustr. Pris 40 öre.

Barnens Julafton

»För små vandringsmän utan byxfickor är den här jultidningen dråplig.»

Jönköpings läns tidning.

Rikt illustr. Pris 35 öre.

Lek och Allvar

Sånger för barn. Musik av Gunnar Petersén. Illustrationer i trefärgs-tryck. Pris häft. 1: 75. Kart. 2: 50.

»En förtjusande bok med små näpna visor och sånger.»

Nerkes-Tidningen.

Ansgarius

Rikt illustr. missionskalender. Pris kart. 2: 50, klotb. 3: —.

»Samma goda välkända Ansgarius som förr utsändes ånyo.»

Svenska Morgonbladet.

Försumma ej att köpa dessa jul-publikationer. All vinst å försåld litteratur går till missionskassan.

Svenska Missionsförbundets Förlag,
Stockholm C.